

Vẫn Chuyện Đi Tù

Dịch Vụ Hỗ Trợ Tù Nhân của Hội Phụ Nữ Việt Úc đã kéo dài hơn 15 năm rồi, vậy và việc vẫn còn, nhu cầu lại tăng chứ không giảm.

Người viết bắt đầu “*nắm trọn*” chương trình này từ cuối tháng Ba năm 2007, với niềm hy vọng rằng nếu mình làm việc với cả tấm lòng, chắc không lâu thì việc sẽ hết. Rồi thì là thất vọng, đến độ có những lần đến trước cửa tù, người viết thật chẳng muốn vào. Rồi là chán chĩnh lại tinh thần để tiếp tục hy vọng và làm việc. Và cuối cùng là mở mắt để chấp nhận sự thật rằng sức mình có hạn, rằng mình không thể suy nghĩ và quyết định cho người khác được. Công việc trở nên nhẹ hơn từ đó, ít ra cũng là trên phương diện tinh thần.

Mười lăm năm qua, các khuôn mặt của tù nhân gốc Việt thay đổi khá nhiều. Giữa thập niên 90 là những anh độ ngoài 30, vì nghiện “*trắng*” nên làm chuyện phạm pháp; thập niên đầu của thế kỷ 21 cũng là các anh, nhưng rõ lên thêm là các em trẻ từ 14 đến 21 cũng với tệ nạn có liên quan đến chuyện sử dụng và buôn bán bạch phiến, và các chị chỉ “*bán*” mà không “*chơi*”; cuối thập niên 2000 thì thêm các anh chị mang “*hàng*” từ Việt Nam sang, rõ lên phong trào “*trồng cỏ*”, nhưng số thanh thiếu niên nghiện ngập bạch phiến sụt giảm, số nghiện “*đá*” lại tăng; và từ đầu thập niên 2010 đến nay thì có thể nói rằng đa số “*khách mới*” của người viết là “*dân xanh*” (*xanh* = *cần*

sa, trắng = *bạch phiến*), và họ là những công dân Việt Nam sang Úc du lịch hoặc du học.

Những người này thường muốn kiếm tiền trong thời gian ở Úc để có thể trang trải nợ nần cho chuyên đi và chi phí khi ở Úc, gởi tiền nuôi vợ con và hoặc cha mẹ ở Việt Nam, và chút vốn để khi quay về có thể có một cuộc sống an nhàn hơn, ...

Nói họ tham cũng không phải lắm, gian cũng không đúng lắm, nói họ “*bản cùng sinh đạo tặc*” cũng không được. Chỉ là “*cái khó nó bó cái khôn*”. Thường trú nhân và công dân Úc gốc Việt càng ngày càng an thân thủ phận, cùng lắm là chỉ dám gian lận trợ cấp xã hội và đi làm trốn thuế nên khó bị dụ. Còn dân Việt Nam thì

vì muốn kiếm tiền cho nhiều cho lệ và vì thiếu hiểu biết về luật pháp, nên ...

Đại đa số những người này đến từ Nghệ An đổ dài đến Hải Phòng. Không ai muốn nghèo, và cũng không ai muốn vì miếng ăn mà căn bản đạo đức phải bị suy đồi. Nhưng sau gần sáu mươi năm “đổi đời”, người viết cảm thấy họ đáng thương hơn là đáng trách.

Đi đêm ắt có ngày gặp ma. Vài ngày, vài tuần, một vụ, hai vụ, ... không biết có ai trót lọt và rút chân ra khỏi “*giang hồ*” một cách an toàn không? Chắc có (nhưng chẳng lẽ mình nhìn những người “*ăn nên làm ra*” rồi đồ đoán rằng họ vì làm lậu làm bậy mà giàu?). Trước khi nhận việc, người ta có thể nghĩ rằng nếu trót lọt thì họ sẽ ngưng ở một, hai hoặc ba vụ; nhưng khi đã xong vụ thứ “*n*”,

người ta lại tự nhủ rằng một vụ nữa thôi, và một vụ nữa thôi, và ... cứ thế cho đến đi bị bắt.

Khi “*trông cổ*”, những người này cũng không hề nghĩ đến tác hại của sản phẩm mình làm ra đến gia đình, xã hội và hệ thống y tế. Cái vô tâm vô tình ấy, cũng đâu khác chi việc có người vừa lái xe vừa nhắn tin trên điện thoại, không nghĩ đến việc mình có thể gây tai nạn chết người?

Ở Úc, việc tù tội chỉ có liên quan trực tiếp đến thủ phạm và tòng phạm, chứ không phải như ở Việt nam theo kiểu “*lý lịch gia đình*”. Nhưng thực tế thì nạn nhân sau những vụ làm ăn phi pháp kể trên tại Úc là những bà mẹ, những bà vợ, những đứa con đang ở Việt Nam. Nhiều bà mẹ vẫn nghĩ rằng con mình vừa đi học vừa đi hái trái cây để trang trải cho cuộc

sống bên Úc và tiện tặn để gửi tiền về chu cấp cho cha mẹ; nhiều bà vợ vẫn cho rằng chồng mình đi rửa chén ở nhà hàng; con cái chỉ có hình ảnh của người cha đạo mạo nhưng chịu thương chịu khó làm lụng, lo lắng cho gia đình.

Có ai đó định nhưng chưa “*làm*”, hoặc đang làm mà chưa bị bắt, xin dừng lại kịp thời. Hãy tưởng tượng xem nếu con cái của quý vị vướng vào con đường nghiện ngập, gia đình của quý vị sẽ ra sao?

Nếu quý vị đang có hoặc nghĩ rằng thân nhân mình có thể đang ở tù, hãy liên lạc với Nhân Viên Hỗ Trợ Tù Nhân của Hội Phụ Nữ Việt Úc qua số 0421 000 945.

Lưu Ngọc Huy